

EL BROLLADOR

PORTAVEU DE LES ASSOCIACIONS DE VEÏNS DE CALDES DE MALAVELLA
I DE CASSÀ DE LA SELVA

NUM. 34 - SETEMBRE DEL 1979

R. I. P.

El Sistema Educatiu Espanyol

HA MORT DESPRÉS D'UNA LLARGA I PENOSA
AGONIA A MANS DE L'ADMINISTRACIÓ.

ELS SEUS AFLIGITS AFECTATS: NENS, PARES I
EDUCADORS, DEMANEN UNA PREGÀRIA PER A
LA SEVA RESURRECCIÓ.

Estat Espanyol, tardor 1979.

Casa mortuòria: Qualsevol Escola.

Electricitat, fontaneria, butà i calefacció

Servei de reparacions

Assistència tècnica especialitzada en:

Ràdio - televisió, escalfadors, cuines, rentadores, frigorífics, etc.

Muntatge d'antenes, televisions col·lectives, auto - ràdios

JFRIGOLA
JJORDI

Distribuidor i servei tècnic oficial de:

TV JOR - BEL - color

únic al mercat

Vegin la nostra gran exposició d'electrodomèstics

Llums

Neveres automàtiques cícliques

Rentadores superautomàtiques

Cuines electròniques

Equips estereo i alta fidelitat

Televisió negra i color

Demanin pressupostos sense compromís

RAVAL, 51 - 53

TELEFONS 46 11 15 - 46 11 38

CASSA DE LA SELVA

EDITORIAL

SUMARI

	Pàg.
Editorial	3
Foc al bosc	4
Resposta del President Tarradellas	5
Pàgs. Locals. 1-L a 10-L	
Resposta del Ministeri d'Agricultura	16
Ep! Compte	17
Societat de Caçadors Sant Esteve	18
Passatemps	19

Col·lectiu de Redacció
format per les Associacions
de Veïns de Caldes de
Malavella i de Cassà de
la Selva.

Edita:

**ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE
CALDES DE MALAVELLA
i CASSÀ DE LA SELVA**

Imprimeix:

Gràfiques Duch / Cassà

*L'Associació de Veïns no es
solidaritza necessàriament amb
les opinions dels col·labora-
dors, ni es compromet a man-
tenir correspondència, ni a
publicar i tornar els seus
escrits.*

Educar és conformar segons un model pre-
viament definit. Tots els elements que interve-
nen en aquest procés formen el sistema educa-
tiu. Aquests elements són: alumnes, pares, profes-
sors, centres, administració, institucions i el
conjunt de la societat. El que aquests elements
formin un sistema, vol dir que tots ells estan
interrelacionats i que qualsevol canvi, per pe-
tit que sigui en un d'ells fa trontollar tot
el sistema. Això fa que sigui molt difícil es-
brinar quin ha estat el motiu del decés que
comentem a la portada, encara que tots mirem
cap a l'Administració. Però l'Administració de-
pen del Govern i el Govern, ara, l'elegim tots
plegats. Per tant, sembla ser que la culpa la
té la societat espanyola que ha elegit un Go-
vern que no sap com fer funcionar l'Adminis-
tració. El problema més gran, però, és que el sis-
tema educatiu actual no està basat en cap mo-
del. Algun alt càrrec de l'Administració va dir
per T.V. que la missió del S.E. era la de prepa-
rar homes i dones que s'integressin sense xer-
rics a la societat. Això, que a mi particular-
ment em sembla una bajanada, és impossible d'a-
complir en una societat canviant. El que sí
afirmem des d'ací és que ja n'hi ha prou de
componendes d'última hora, de desorientacions
pedagògiques, de falta de planificació, d'inep-
tituts. No ens podem permetre el luxe de pri-
var d'una educació com cal als nostres nens i
joves, que al fi i a la cap, seran els qui pla-
nificaran el sistema educatiu de l'any 2.000.

FOC AL BOSC

En "El Brollador" del mes d'agost prop passat, publicavem l'instància dirigida a la Generalitat, (de la qual hem tingut atenta resposta), a la Diputació, a Icona i als Ajuntaments corresponents, demanant solucions per paliar en el possible els focs en els nostres boscs.

L'Ajuntament de Cassà, conscient del problema, convocà una reunió, en la que assistiren representants de tots els municipis dels voltants com també els més afectats per els focs com Santa Coloma, estaven presents també representants de la Diputació, d'Icona, i membres de les AA.VV. que signaren el document esmentat.

La preocupació i el desig de solucions es feia palès en totes les intervencions, arribant a conclusions que creiem convenientes, com són la dotació d'equips de material modern, principalment a les poblacions més afectades i geogràficament més propenses a tal tipus de sinistres. L'equip humà, que tindria cura del manteniment i servei del material, va ésser un dels punts més polèmic, ja que les opinions arribades de formar un equip d'homes permanent, per tant responsable, una vegada entrenat, a un cos de voluntaris, dirigits per homes basats i coneixedors de les nostres muntanyes i camins.

Moltes altres propostes i idees sorgiren en el transcurs de l'entrevista, com eren per exemple, la dotació d'emissores de ràdio a les masies situades en llocs estratègics, per camins a mig dels boscos, per trancar focs, etc.

La preocupació del delegat de la Diputació Sr. Ripoll es va fer present quan es parlà de la part econòmica, doncs encara que va considerar la reunió molt positiva de cares a buscar solucions, el difícil era subvencionar i de part de la Diputació, les pespeses que comportaria en equips amb un mínim de garanties per solventar les pèrdues que ocasionen els focs.

El representant de les AA.VV. que assistia a la taula rodona va tenir l'oportunitat d'exposar en el que considerava menys costós i més positiu: Netejar els boscos.. Com que en aquest país sempre hem estat més propensos a curar que a prevenir, la nostra proposta anava encaminada a solucionar el problema per l'arrel, ja que en la reunió tothom era conscient de que si el vent no va pas a favor dels que apagen el foc, els esforços són pràcticament inútils quan els boscos són tan bruts (el foc de Cassà ho va demostrar). A la nostra proposta l'hi donaven una solució, que es la creació d'un cos de voluntaris dins l'exèrcit per a començar a netejar els boscos, potser també s'hi podria afegir algú aturat, no? ; com també seria interessant la col·laboració dels propietaris, ja que solament el 2 0/o dels boscos no són de propietat privada; això acompanyat d'unes inversions estatals, les mateixes que haurien de servir per a comprar material. Arrivaria un moment que ja no hi hauria motiu de cremar el bosc, per la sencilla raó de que no cremaria, quedant els nostres boscos adequats per a rebre el turisme sense cap classe de temença i per a esplai de tots. Tenim d'ésser francs, i es que la proposta no va caure massa bé; que hi farem.

El que importa és que tenim d'estar alerta i vetllar per que alguna proposta, la més correcte per a tothom, es compleixi. Ara vé l'hivern i ja no hi haurà focs, qui s'en recorda ja dels passats?, deixar-ho per l'any vinent seria tan còmode i perillós, que nosaltres ens permetrem la molèstia d'anar-ho recordant.

R.

Resposta del President

Arran de l'escrit conjunt que les Associacions de Veïns de Caldes, Cassà i Llagostera férem respecte el problema dels incendis forestals, i del qual en vàrem trametre una còpia a la Generalitat, hem tingut el goig de rebre'n resposta.

I diguem que el fet de rebre'n resposta constitueix un goig, ja que per aquesta vegada la Generalitat ha demostrat estar més a la vora nostra que alguns Ajuntaments, que ni tan sols no han dit res al respecte.

No voldriem reincidir una vegada més en el punt d'un major contacte Ajuntament - Associacions, ni tampoc pensar que amb una carta la Generalitat ha solucionat el problema, però si que a partir del diàleg es pot arribar a solucions satisfactòries o bé, almenys, la satisfacció d'intentar solucionar.

Cal recordar que el diàleg honora sempre als qui el promouen, per això ens desagrada que ens el defugin.

Davant la resposta de la Generalitat demanant ens interessem pel tema, i és poc satisfactòria que ens va semblar la reunió d'Ajuntaments - Diputació - Entitats (que ja comentem en un altre punt d'El Brollador), les Associacions de Veïns de Caldes, Cassà i Llagostera, han decidit presentar un manifest conjunt on s'exposaran les que creiem deuen ser solucions a curt i mig plaç, manifest que publicarem en el proper número d'El Brollador.

EL PRESIDENT
DE LA
GENERALITAT DE CATALUNYA

Barcelona, 22 d'agost del 1979

Srs. Santiago Vizcaíno Quintana
Ramon Rabassedas Colomer
Joan Ventura Bragulat

Associacions de Veïns de
Caldes de M., Cassà de
la Selva i Llagostera

Benvolguts senyors:

Molt us agraeixo l'atenció que heu tingut d'informar-me dels vostres anhels i preocupacions, davant el flagell del foc que aquest estiu s'ha abatut sobre les nostres comarques i altres punts d'Espanya.

Sapiguen que la Generalitat dona i donarà tot el seu suport a les iniciatives que s'han començat a prendre aquests dies per tal de fer front a la ignominiosa situació d'impotència a què ens hem vist condemnats davant els estralls del foc. Les autoritats gironines coneixen el meu pensament en aquest sentit, i saben que des de la Generalitat no escatimarem cap mitjà per al redreç d'una situació que no s'havia d'haver produït mai. Voldria, i permeteu-me que us ho demani, que les associacions que representeu col·laboressin d'una manera ben positiva a l'obra de dotar les comarques de Girona amb un dispositiu eficaç contra els incendis i la devastació forestal que sofrim des de fa tant de temps.

Agraïnt-vos una vegada més la vostra iniciativa, us prego d'acceptar els meus sentiments de respectuosa consideració i cordial estima.

Josep Tarradellas

A la pàg. 16, us oferim la contesta del Ministeri d'Agricultura sobre el mateix tema.

L'ASSOCIACIÓ INFORMA

SERVIR AL POBLE

No crec que descobrim cap meravella si diem que els nous ajuntaments democràtics no s'entenen; un dels problemes greus, diuen, es que no hi ha diners. Sempre havia entès que quan hi havia problemes d'entesa era precisament quan n'hi havia de diners; doncs les famílies es barallen quan hi ha el ditxós diner per el mig; quan no n'hi ha es quan s'ha d'estar més unit que mai per a resoldre els problemes i els deutes contreguts. Descartada aquesta possible situació, doncs queda molt clar que no és el motiu econòmic el mòbil de les discrepàncies dintre la "família" municipal, no comprenc el que pot ésser. Si la política està tan corrompuda com es comenta arreu del país, a casa nostra deu ser un oasi de tranquil·litat i ben entesa, si ho es almenys d'honradesa personal —no diu política—, voler governar, voler tenir la barra de comandament a deshora i sense comptar en mitjans mínimament necessaris, es tenir una vocació de servei al poble, un esperit de sacrifici que realment seria d'admirar si ara mateix es convertissin en fets reals i positius.

Servir al poble, aquest era l'slogan, aquesta era la bandera que feien voleiar tots els partits abans de les eleccions. D'això fa solament quatre mesos i molts ja no ho recorden. Però el poble si que se'n recorda i no ho veu pas amb gaire bons ulls, que per motius de partit, que per motius personals es deixi de banda la lluita contra els problemes que el poble té plantejats. No és pas tard, ni molt menys, per adreçar les posicions, que tant uns com els altres en un principi varen traçar; produïdes per una situació nova per a tots, que de principi semblava una joguina i que en realitat era una arma de dos fils. Enterreu l'arma, enterreu l'orgull, enterreu el personalisme, i llavors veureu tots molt clar que la vostra decisió voluntària d'anar a l'ajuntament era i té de ser única i exclusivament per a servir al poble; tot el que no sigui això, es anar contra els veïns i contra la Democràcia.

R.

LOCAL SOCIAL

A la fi l'Associació de Veïns ha aconseguit trobar un local on poder celebrar les seves reunions setmanals, on poder exposar els seus papers per a informació pública, per a poder rebre els suggeriments que calguin, procurant gestionar-los a la mesura de les nostres possibilitats; oferint el local a tots els socis, que en definitiva és el de tots. L'adreça és: Plaça de Sant Pere, núm. 4.

Agraïm la gentilesa del seu propietari per la confiança i atenció que ens ha demostrat. Al mateix temps que ho fem palès envers la Caixa de Pensions per haver-nos deixat durant aquest últim temps el local de la Biblioteca per a les nostres reunions.

NOM DELS CARRERS

Quan l'Ajuntament democràtic ens va cridar per ajudar a saber l'opinió dels veïns sobre els noms dels carrers, l'Associació de Veïns acudí amb molt de gust a ajudar a portar a terme l'idea.

Potser era la primera vegada que els Veïns erem cridats a col·laborar amb l'Ajuntament i això, francament, ens va alegrar, doncs per això hi som, no? Com també era la primera vegada que es feia una consulta popular; es recolliren els resultats quedant per majoria els noms que els carrers que ja havien estat.

La sorpresa sorgeix quan en un Ple, que seria millor oblidar-lo, un Conseller demana l'anulació del vot popular i que de nou el Ple voti carrer per carrer el canvi de noms. Sorgiren tensions i atacs personals que es podien evitar molt bé si les coses haguessin quedat com estaven, es a dir, **RESPECTANT LES DECISIONS D'UNS VEÏNS**, que ja seria hora que contéssim per a alguna cosa.

CARRERS

Per fi sembla que l'empresa constructora dels carrers i el tècnic municipal han comprès que el metre és la mesura que arreu del món, incloent Catalunya i Cassà, es fa servir per a mesurar els gruixos. Les pressions enfront de l'Ajuntament hauran servit a la fi per que l'Alcalde donés unes lliçons elementals de matemàtiques per a que compreguessin que trenta centímetres (que es el gruix que han de tenir els carrers), son això, trenta centímetres.

Ho celebrem de debó.

CARNETS DE VIATGE PER A ESTUDIANTS

Després de moltes gestions amb la direcció de l'Empresa d'autobusos que fan la línia de Girona a Sant Feliu, l'Associació de Veïns ha aconseguit una reducció de tarifa per els viatges que fan els nostres estudiants.

Que la reducció d'un 20% sobre cada viatge és important, ho demostra la quantitat de famílies que han demanat el carnet per a llurs fills, ja que cap a un centenar d'elles ho han considerat oportú.

La part econòmica és interessant, com també pot ser-ho la tranquil·litat que obtenen els pares al assegurar el viatge col·lectiu per els seus fills, sense despreciar la comoditat que representa el no tenir que agafar bitllet per a cada viatge.

El benefici que s'ha aconseguit, per algunes famílies, creiem haurà de repercutir a incrementar un prestigi que l'Associació intenta aconseguir en benefici de tots, i això no es pot assolir d'altra manera que enfortin l'Associació, col·laborant amb ella; feu-vos subscriptors de la nostra revista "El Brollador".

COMPANIA DEL FERROCARRIL DE SAN FELIU DE GUIXOLS A GERONA, S. A.

Cantidades a percibir a los estudiantes que utilizarán abono para el recorrido de Cassà de la Selva a Gerona, o viceversa, durante el mes de **OCTUBRE** de 1979:

Para un viaje de ida y vuelta diario:

$$34 \times 2 \times 17 = 1.156' \text{ ptas.}$$

$$1.156' \text{ ptas.} - 20\% = \underline{924' \text{ ptas.}}$$

Para dos viajes de ida y vuelta diarios:

$$34 \times 4 = 136 \times 17 = 2.312' \text{ ptas.}$$

$$2.312' \text{ ptas.} - 20\% = \underline{1.850' \text{ ptas.}}$$

NOTA: Suposant que el 25 d'octubre així com la setmana de les Fires de Girona sigui festa, els viatges dels 4 dies no lectius seran deduïts de la quota del mes de novembre.

BUSTIA

Sr. Director:

Rebi el meu saludo per començar, esperant accepti publicar una opinió sobre la votació celebrada en el Ple de l'Ajuntament referent si s'ha de donar o no a la Rambla el nom de l'alcalde Josep Dalmàs.

Quan un poble com el nostre es tan pobre

en crear personalitats del signe que sigui, dol de debó quan en surgeix un que se li regateixin les qualitats, sobradament demostrades en uns moments que a més de valent es tenia de ser —creient o no—, humà.

Va tenir a les seves mans la vida de persones que s'amagaven per por de perdre la vida,

defensant-les ell sense por de perdre la seva —quina paradoxa! — L'alcalde Sr. Dalmàs no defensava idees, no defensava confessions, defensava homes, defensava una comprensió humana que ell no va poder gaudir.

Col.laborador i amic dels presidents Macià, Companys, Irla, Tarradellas. Protector de capellans i monges, de propietaris i industrials. Home de diàleg entre les dretes i les esquerres.

... part del Consistori se'ls hi escapa dir, que, no el coneixen?

No demano pas cap plaça ni cap carrer que porti el seu nom, però si que demano que se'l conegui, millor dit que se'l vulgui conèixer. Per qué quan arribi això, a més d'un carrer o una plaça, l'hi farem un homenatge, a la Pau i a la Concòrdia.

Atentament,

U. X. D.

Josep Dalmàs, el sheriff de la paz...

Tocar todas las teclas es cosa delicada que en raras ocasiones resulta deliciosa.

Hoy, por ejemplo, me resulta difícil salir al paso de un consistorio (el de Cassà de la Selva) al que he venido defendiendo contra una campaña deleznable emprendida por parte de uno o más fantasmas políticos, contra la alcaldesa, Maria Dolors Godoi.

Gracias al corresponsal cassanense de «Punt Diari», J. C. Codolà, me entero de que quedó en el aire la proposición socialista «de dedicar la Rambla al que fue alcalde de la villa, Josep Dalmàs, durante los tres años de la guerra civil». Indica el señor Codolà que la alcaldesa está vacilando entre esa proposición y la que ella misma formuló, es decir, la de ponerle, a la rambla local, el título de «fonze de setembre». Habrá, dentro de poco, nuevo debate en la Corporación.

Creo haber demostrado no tener nada en contra, ni de la alcaldesa de Cassà ni del dignificado simbólico de nuestra «diada» catalana. Por lo dicho y por cuanto, en otro orden de cosas, considero que existen en Cassà de la Selva, más de una plaza y más de una calle cuyos actuales nombres pueden ser fácilmente cambiados sin traer ningún conflicto, sugiero que se llegue a una combinación de intereses y méritos. ¿Tieme, desde el punto de vista estrictamente local, mayor importancia fonze de setembre», que es un símbolo para todo el Principat? ¿o quizá sea, para la historia todavía recientemente, todavía palpitante, de la localidad, de mayor importancia y más directa gratitud elevar a la categoría de símbolo la actuación de un alcalde que, jugándose el pellejo en más de una oportunidad, consiguió que en su pueblo no bubiese ni un solo homicidio político durante la guerra civil?

Josep Dalmàs i Martí, ayudó, además, a esconder y a evaporar curas y clérigos y supo mantener, como muy bien recuerda Codolà, «fuera de las manos de los piquetes a las personas más significativas entre las opuestas a la República». Me consta que Dalmàs, hombre de izquierdas, se jugó la vida incluso para evitar la quema de la iglesia parroquial y consiguió salvar, por los pelos, algunos objetos de culto religioso, a pesar de no ser «missaire», del mismo modo que, sin ser «missaire», derribó de un tortazo a un mili-

ciano que, a punta de pistola, amenazaba a un cura llamado Gabriel García, persona que fundó, en su tiempo, el Orfeó Catalunya.

Josep Dalmàs se condujo, durante los años difíciles y tormentosos de la guerra civil, como un sheriff rotundo de la paz local y hasta quizá por ello sería cosa excelente dedicarle, por lo menos, si la ley del quién manda y del quién pesa más en la baraja democrática no permite otra cosa, la calle «De la Pau», que consta de casi un centenar de edificios.

Dalmàs pertenecía al partido de Tarradellas, pero se condujo, durante los tres años de la guerra, como un simple, juicioso, respetable y respetuoso defensor de todos los cassanenses, fuesen del color que fuesen. Y es eso lo que en Cassà y fuera de Cassà, en todos los municipios catalanes, debiera de ser tenido en cuenta, generosamente, es decir, con grandeza y señorío, cada vez que se trate de reconsiderar las actuaciones de los «alcaldes rojos». ¿En cuántos puntos se viene silenciando o postergando el mérito del que fue «alcalde rojo» por la simple razón de que la alquimia de las urnas ha dado mayoría a un partido que no es el partido que antaño dominó en plena guerra?

Hubo «alcaldes rojos» que estuvieron muy por debajo de este sheriff de la paz, pero cuyos nombres figuran ya o figurarán muy pronto en la nomenclatura de las calles y plazas de sus respectivas localidades.

Josep Dalmàs pasó algún tiempo en el exilio. Regresó y siguió haciendo, como siempre, su viejo fino oficio de «taper». Creo que murió en primavera de 1977, más o menos. Tarradellas ha prometido a su hijo, el hijo de Dalmàs, asistir a la ceremonia, si se llega a conseguir que en la Corporación municipal, y al margen de lo que se merece el símbolo de «Onze de Setembre», se oficialice, en una calle o en una plaza, el símbolo Dalmàs, hombre que estuvo, por encima de térios y troyanos, a la altura decente y elegante de su pueblo.

Quisiera que el caso Dalmàs sirviese de meditación en muchos puntos de la geografía catalana.

Jaume Pol Girbal

EDUCAR A LOS NIÑOS EN LA LIBERTAD

La civilización industrial y urbana modifica profundamente las relaciones entre padres e hijos, entre adultos y jóvenes. Cada vez más, la psicología moderna nos hace prestar atención a la evolución del niño, cuyas necesidades de seguridad y de iniciativa se transforman de tiempo en tiempo.

Es frecuente que los padres conscientes y preocupados por la educación de sus hijos se sientan confundidos por las nociones mejor o peor vulgarizadas de la psicología moderna. Se sienten inquietos, y en el deseo de actuar correctamente no se atreven a utilizar el sentido común y la intuición como lo hacían sus padres en casos semejantes. Las nociones de autoridad y libertad son las más discutidas debido a una interpretación errónea de las teorías freudianas. En todas partes vemos que "los niños deben ser libres en la manifestación de sus sentimientos" bajo pena de acumular esos famosos complejos cuya significación nadie conoce exactamente. Los mismos niños hablan con frecuencia de libertad. Se habla también de falta de autoridad a propósito de los "blousons noirs" y otros adolescentes-problema. Es normal que los padres preocupados por la educación de sus hijos se pre-

gunten cómo conciliar estas dos nociones contradictorias con las que se enfrentan a lo largo de la vida diaria con los hijos.

Se intenta entonces una "dosificación" que determine una medida proporcional de cada uno de los elementos opuestos: ni poca ni demasiada libertad; ni poca ni demasiada autoridad. Fórmula empírica que no resuelve más que aparentemente las dificultades. Es el sistema de la "ducha escocesa" que utiliza según el humor, el frío o el calor. El niño se sentirá desconcertado por esta inestabilidad que no comprenderá en absoluto pero que tratará de explotar. De todas formas, semejante actitud creará en el niño un estado nocivo para su equilibrio presente y futuro. Lo que ocurre es que la cuestión está mal planteada y el conflicto es sólo aparente. Autoridad y libertad no son nociones contradictorias, opuestas, antagónicas, sino por el contrario complementarias. Efectivamente, si se ama al niño por sí mismo, procurando respetar en él una persona que no nos pertenece y que tiene su propia vocación, las cosas se ponen en su justo lugar. El fin de la educación es conducir al niño hacia su autonomía y llevarlo a ser cada vez más libre. La educación de la libertad se consigue a través de un amor verdadero y desinteresado cuyo componente esencial es la autoridad. La autoridad no se justifica en sí misma como un fin, sino únicamente en la medida en que permite la educación, la rectitud y el desarrollo de la libertad. "Quien bien te quiere, bien te castiga", la sabiduría popular ha sido siempre consciente de esto. Es necesario amar verdaderamente a alguien para imponerse la fatiga y el esfuerzo de hacerse obedecer y de exigir de él sacrificios que le permitan más tarde el acceso a esta libertad.

Todos conocemos el enorme poder de resistencia de los niños y su perseverancia en poner a prueba nuestra paciencia. Es mucho más fácil despreocuparse y tranquilizarse diciendo que se les deja libres. La libertad es un don de Dios y, aunque es instintiva como veremos, ya en el niño tiene necesidad de ser educada y aquél formado y guiado para ser dueño y administrar convenientemente este maravilloso capital cuando sea adulto. Es como si un huérfano dilapidase su fortuna desde su infancia o su adolescencia: y el deber de un buen tutor es enseñarle poco a poco a administrarla antes de llegar a su mayoría de edad. Esto se dice fácilmente pero es difícil de aplicar día a día en el clima de nuestra civilización actual. Hay un abismo entre la teoría y la práctica que es la vida: con todas sus incidencias, sus componentes y sus dificultades. ¿Pero no es más fácil gobernar el timón cuando el objetivo está bien definido? Cuando el Espíritu está claro es más fácil la aplicación de la Letra.

De monòlegs en comunitat o el Plè dels despropòsits

Democràcia: f/. Govern en què el poble exerceix la sobirania; la comunitat o Estat governat democràticament; el partit democràtic, la part democràtica d'una nació.

(Diccionari Fabra, pàg. 543)

Fa uns dies, arribant a casa després d'un Ple de l'Ajuntament, vaig sentir la necessitat de consultar en el diccionari el significat d'una paraula que fins aleshores sempre havia tingut força clar. El que vaig trobar en la meva consulta, és el paràgraf que encapçala aquestes línees.

Suposo que qualsevol cassanenc mitjanament al corrent de la vida del poble sap on vull anar a parar. Efectivament, a la qüestió del canvi de nom d'alguns carrers de la Vila, i més concretament, de la utilitat que han tingut les ja famoses enquestes que l'Ajuntament distribuï mitjançant l'Associació.

Davant d'aquest fet, val la pena analitzar una mica més a fons el significat de la paraula democràcia.

Si democràcia és el govern d'una comunitat en que el poble exerceix la sobirania, ¿quina mena de democràcia regna en el Consistori?, ¿cal una llei electoral promulgada des de Madrid, a fi de que la resposta dels cassanencs tingui validesa per al seu Ajuntament?

Que quedi clar per als que no hi eren, que el mateix nivell democràtic assolía el sr. Dalmau quan rebutjava el caràcter de votació, ja que cap Ple li havia atorgat, com el sr. Bertràn, que ignorant, suposo, la veritable dimensió del carrer de la Llet, deia que en un carrer com aquest, de més de 100 cases (sí, cent cases!), la resposta de gairebé trenta veïns no era representativa. Valgui a dir, també, que la Sra. Godoy només protestà del que representava no tenir en compte les enquestes, quan veié que el carrer de "Hermano Agustín" passava a dir-se carrer d'en Nyol.

Amb tot, el moment més pintoresc de tot el Plè, (deixant de banda l'enganxada Dalmau-Bertràn sobre que aquest darrer era qui menys podia criticar en Franco, ja que era l'únic dels presents que havia estat condecorat pel Generalíssim), fou quan es parlà de la Rambla.

Ja era sabuda de tots, i de feia temps, la proposta socialista de donar-li el nom de Josep Dalmàs. Arribat aquest punt de la sessió, el Sr. Dalmau ens sorprengué amb una proposta de "Avenida de España" per a la Rambla, i per acabar d'arreglar-ho tot, la Sra. Godoy presenta una nova "candidatura": "Rambla 11 de Setembre".

De monòlegs...

Com que qui més qui menys, tots hi teníem pell morta, la proposta d'Avinguda d'Espanya vingué de nou, però no esperà cap dels assistents; però quan l'alcaldesa digué, davant la proposta socialista, que no coneixia Josep Dalmàs, fórem majoria els que vàrem trobar que en feia un grà massa.

De Josep Dalmàs sóc el menys indicat per dir-ne res, ja que no vaig tenir ocasió de poder-lo conèixer. Ara bé, com que sóc del parer que són els fets que fan transcendir els homes, Josep Dalmàs serveix d'exemple de batlle que, prescindint d'ideologies, estigué al servei del poble (situació molt llunyana per donar-se en aquesta votació dels carrers).

La figura de Josep Dalmàs és encara tan viva en tothom que, segons veig, molesta encara a molts sectors del poble que haurien de mirar el contingut de les persones en lloc de mirar-ne l'etiqueta.

Prosseguí el debat de la Rambla amb votacions i no s'en tregué res en clar, ajornant-ho per un altre Ple.

Davant de totes aquestes argumentacions, el poble, o millor dit, els assistents a un Ple que s'esperava "calent" degut a la famosa carta del "socialista clar", veien com sense un mínim de vergonya democràtica, el Plè passava per alt la opinió popular.

Molts comprengueren l'actual situació de les gestions municipals, i pensaven que potser no és casualitat que en el Saló d'Actes, uns estiguin asseguts enfront dels altres.

P

Bustia

! VIVA LA DEMOCRACIA !

En el primer discurso de la Corona, nuestro joven Rey dijo que respetaría la voluntad del pueblo.

Pues bien, nuestros flamantes regidores, supongo que con la ley en la mano, donde el pueblo dice blanco ellos dicen negro.

Días pasados se hizo una encuesta a los vecinos de las calles a las que se quiere cambiar el nombre, para saber como les gustaría que se llamara la calle donde viven.

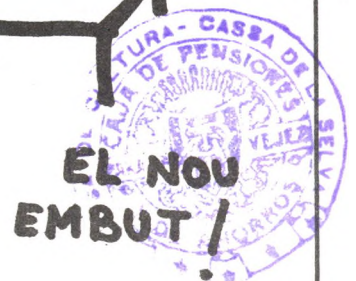
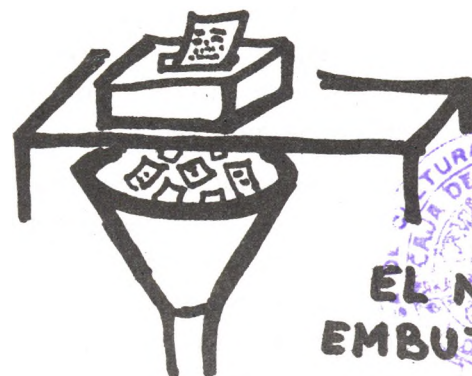
En la Calle Calvo Sotelo, salió mayoría "Calle Industria", pero se ha de llamar "de la Llet" y en la Calle Hermano Agustín,

de la cual la mayoría de vecinos quieren conservar con cariño este nombre, ha de llamarse "d'en Nyol".

Esto no se entiende, y uno se pregunta para qué sirve la opinión de los vecinos. ¿Sólo se acordarán de nosotros para pagar la placa?

No me gustaría nada ser el cobrador.

Quimeta.

URBANITZACIO "VI NOVELL"

Parcel·les amb tots els serveis:

Carrers pavimentats
Electricitat
Aigua
Sanejament
ENLLUMENAT PUBLIC

Tots hem vist alguna vegada un anunci de la referida Urbanització explicant detalladament totes les seves particularitats i avantatges per fer-si una vivenda, que es l'il·lusió de tots. Una vegada parlat amb el promotor, encara es veu més clar que és el lloc indicat on poder-hi fer la casa, encara que avui dia el preu del pam quadrat de terreny es cotitzi molt alt; tothom té feta una mica de bossa per embrancar-s'hi i pagar-ho amb el temps.

Bé, la qüestió és molt diferent del color rosa que es pinten totes les coses que es volen vendre. Problemes com el de la zona verda de l'Urbanització, en que s'ha escollit la zona pitjor, de cara a tramuntana i amb un desnivell aproximat d'un 35 0/o en alguns llocs, on s'hi han col·locat uns bancs, no sabem si amb mala intenció o qué, però que d'una punta a l'altra hi han 50 cms. de diferència al nivell de terra; és una cosa que per altra part fa gràcia, doncs son aptes per a persones de totes talles i mides, només s'ha d'escollir el costat del banc per a seure i estar-hi més còmode, depenent de si en aquell moment vols tenir les cames estirades, plegades o bé fent de gronxador, tot comptant que s'hi pogui arribar apartant les herbes que en algun lloc arriben més amunt del genoll. Després també té servei constant de begudes, amb una font d'on no surt l'aigua. En fi, una zona molt verda.

Si per altra part ens proposem anar fins a l'Urbanització Vi Novell quan els dies abans ha plogut, ja podem calçar-nos les botes de goma si anem a peu, o acabant tenint el cotxe de color crema si d'ell en fem ús; doncs el camí, l'indret de muntanya que hi ha per a arribar-hi,

bó seria que els dies de pluja hi hagués un servei municipal de transbordador per a passar a la gent d'un costat a l'altre. Ah! i per postres aquest no és el camí d'entrada, doncs encara no està fet.

El més bó del cas és que no hi ha llum a les nits. Sembla que darrerament és moda a les urbanitzacions fer-les sense enllumenat públic; les faroles ja hi son, ja, però només cremen a l'estiu, tres hores al vespre, per allò de qué fa bonic, i encara queda alguna parcel·la per a enganxar-la a algú.

Darrerament, ja fa més de quinze dies que no cremen els llums ni per casualitat; ara ja es fa fosc més aviat, la gent arriba a casa seva de vespre i es troba que ha d'obrir la portar de la manera que pot; o bé el cas que la mare ha d'anar a esperar els nens que surten del col·legi fins a la carretera, per allò del que pot passar; o d'aquells que després del col·legi els han de tenir a dintre la casa sense poder esbargir-se al carrer, estant tota l'estona pendent de quina mala passada estaran preparant.

Però els veïns no s'adormen, no estan disposats a passar temporades sense llum com altres vegades, ah, no! aquesta vegada s'han unit quan més d'un ha comprovat que per les bones no tenia gaire res a fer; allò de parlant la gent s'entèn, sembla que ja no existeix; algú fins ha sortit mig ofès i empipat després de voler trobar alguna solució amb l'altre part; un altre l'hi havia fins proposat un acord de pagar la llum entre tots, però res, és molt diferent cobrar que pagar.

Un bon dia, més ben dit una negra nit, una senyora amb una gran llanterna s'anava passejant casa per casa (també ho feia de dies), portava dos fulls de paper timbrat amb dues instàncies, una per a el Servei d'Urbanisme de la Generalitat i l'altra per a els Jutge de Pau de Cassà; no sabem de ningú que es negués a firmar-les, i al cap d'un parell de dies ja estaven enviades; esperant a veure com acabarà

(segueix)

Crec que si una urbanització no està encara legalitzada no és culpa dels soferts parcel·listes, és només del qui l'ha fet i prou. Nosaltres no sabem quins "tejes y manejes" hi han per a aconseguir-ho tot, la veritat es que quasi no volem ni saber-ho, només volem que l'urbanització tingui els serveis que tenen de paraula al firmar el contracte, res més, i que ens deixin viure tranquils. Segons tinc entès és el promotor el que córrer a compte de totes les despeses i altres gastos que porta una urbanització fins que està acceptada per l'Ajuntament, i després tots els veïns col·laboren amb la seva part. Tant senzill que és, i tant complicat que ho fan.

Alguns dies després de enviades les instàncies hi han hagut moltres trucades de telèfon a l'Ajuntament preguntant que passava amb el llum, hi ha constància de que es telefonava més d'una vegada al dia. Fins que un dia, no gaire llunyà, la gent quan arribava a casa seva veia meravellat que les faroles cremaven, bueno, moltes menys de la meitat, però alguna n'hi havia d'encesa; més val això que res, es deien alguns; no tothom estava encara prou content, cinc faroles no són res per els carrers i cases habitades que hi han; algú va tornar a aixecar la veu i al cap de pocs dies ja en cremaven moltes més, la llum tornava al Vi Novell!

Ningú sap el que ha passat amb les instàncies, a molts els hi és igual, el fi ja està gairebé del tot aconseguit, dic gairebé perquè no sembla del tot normal que a partir de les onze del vespre torni a quedar tot a les fosques, almenys podrien quedar enceses la meitat de les faroles com passa, creiem que és així, en tot el poble de Cassà per allò del "ahorra energía". Doncs va, senyor, fem un esforç de bona voluntat per a portar-ho a terme, i així desde la finestra de casa nostra poder veure que la fressa del cotxe ronronejant al carrer es el cel veí i no el de la camioneta dels "cacos" que estan desenvaïssant la casa del costat, i que la foscor de la nit els fa practicamente invulnerables.

Iluminada Fanals

Una anècdota que creiem un xic exagerada però que hem agafat al vol:

Una senyora estava a la botiga traient-se els diners del moneder per a pagar el compte, quan amb les monedes sortí també un encenedor de gas, la senyora del seu costat, observadora ella, no pogué més i li preguntà: "es que ara fumes? Ella veient que la seva amiga es referia al seu encenedor li digué: "ho preguntes per l'encenedor? doncs no, no fumo, el faig servir per a posar la clau al pany". Com que l'estranyesa de l'altre es feia ben patent, li afegí: "Es que visc al Vi Novell!"

SORTEIG DE NADAL 1979

24.981

ÉS EL NUMERO QUE L'ASSOCIACIO DE VEÏNS DE CASSÀ OFEREIX A TOTHOM QUE TINGUI GANES D'ESSER MILLONARI.

DE VENDA EN TOTES LES BOTIGUES I ESTABLIMENTS PÚBLICS DE CASSÀ

VOLS DIR QUE NO SERA "EL GORDO"?

AGRAIEM A TOTS ELS COL·LABORADORS HABITUALS DE "EL BROLLADOR" I A TOTS ELS QUE VULGUIN PUBLICAR ALGUNA OPINIÓ O ESCRIT; ENVIÏN LA CORRESPONDÈNCIA A LA NOVA ADREÇA:

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS
"El Brollador"

Plaça de Sant Pere, 4 - CASSA DE LA SELVA

colla excursionista cassanenca

II TRAVESSADA DE LES GAVARRES

Coincidint amb l'Aplec dels Metges ha tingut lloc la II^a TRAVESSADA DE LES GAVARRES, organitzada per la Colla Excursionista Cassanenca i que, aquest any, igualment com l'any passat, ha transcorregut per camins mil·lenaris i ha donat a conèixer als participants les curiositats i les coses importants i menys importants trobades en la ruta per aquestes velles muntanyes.

I com que l'afany per seguir per la "Colla" al portar a terme la I^a Travessada no era de cap manera organitzar una competició entre els participants sinó una tranquil·la passejada que permetés alhora distreure i contribuir a un més profund coneixement, en tots els ordres, de les Gavarres, ha semblat interessant fer passar l'itinerari d'aquesta II^a Travessada pels Metges i sumar-se unes hores a l'ambient de l'aplec d'enguany.

Sortint a les set del matí del Passeig Vilaret de Cassà, la majoria dels setanta participants

han arribat als Metges pels volts de les onze, força cansats però també satisfets d'haver passat per indrets tan singulars com la font de Sant Cristòfol, el Pla de Barbeu o la Petja d'en Bou, d'haver tingut ocasió de veure les ruïnes de l'ermita de Sant Cristòfol i les restes de la "Passera del Lladoner" o d'haver passat per davant de nombroses masies, el nom de les quals potser desconeixien abans de sortir de Cassà.

I, arribant als Metges, aquella alegria que flotava en l'ambient, aquell brujit, aquell agermanament que semblava imperar en l'ànima de tota la gent concentrada en aquell racó de món, els captivaren.

Però allí encara els quedava ànims per visitar l'Església i ballar un parell de sardanes abans de fer un bon dinar amb l'arròs que preparaven una bona colla d'amics de La Bisbal i ageure's després una estona sota l'ombra d'alguna alzina.

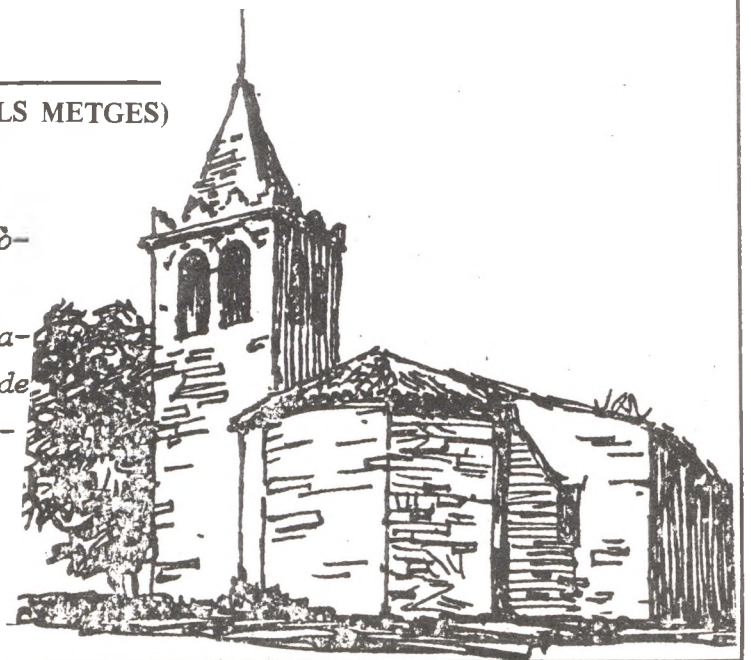
Cap a les quatre, al començar la sessió de sardanes de la tarda, es va donar la sortida de la segona etapa de la travessada d'enguany, que retornava a Cassà passant pel bonic camí de Can Cabruja, Can Castelló de Dalt, Can Barceló, Can Castelló de Baix i el Daró, enfilant-se després fins al Coll de Llavaneres i arribant al poble per la Font del Ganso i la carretera de Santa Pellaia.

Esperem que la gent s'animi cada vegada més a participar en la travessada que la Colla organitza cada any, perquè creiem que sols coneixent les Gavarres es pot arribar a estimar-les i apreciar-les en tot allò que de valuós posseeixen.

L'ESGLÉSIA DE SANT CEBRIA DE LLEDO (ELS METGES)

L'església de Sant Cebrià de Lledó apareix esmentada en unes velles relacions de parròquies dels anys 1279 i 1280. Al 1295, el cavaller Guillem de Santa Pellaia va fer donació d'un mas situat en aquesta parròquia de "Sancti Cipriani de Letone" al monestir gironí de Sant Pere de Galligants.

L'església de Sant Cebrià o dels sants Metges és, en l'actualitat, un edifici d'una

nau amb capelles laterals i capçalera poligonal. A la seva façana de ponent hi ha la porta d'un sol arc de mig punt fet amb dovelles ben tallades que posseeix petites impostes de secció incorbada. Aquest arc emmarca l'obertura rectangular amb llinda, en la qual hi podem veure, incisa, la data 1588. Al centre del mur s'hi obre un petit rosetó.

L'església, degut al despoblament que ha sofert la seva rodalia com tota la serra de Les Gavarres, havia estat abandonada. Recentment -aquest any passat- els bons amics de la Colla Excursionista Cassanenca, ajudats per membres d' "Amics de l'Alta Garrotxa" i del "Grup d'Art i Treball del Baix Empordà", han emprès la meritòria tasca de netejar l'interior del vell temple. Hom té el projecte de restaurar la teulada, obra del tot necessària per al definitiu salvament de l'edifici.

El treball, ple de dificultats, es va portant a terme amb gran il·lusió i de forma totalment desinteressada. Els resultats han estat molt positius: s'han posat al descobert els carreus dels arcs torals i l'aparell antic dels murs de l'interior de la nau, en alguns punts molt ben conservat. Això ha permès demostrar la indubtable filiació romànica del monument.

El més sorprenent, tanmateix, ha estat l'aparició d'una magnífica arcada romànica al mur de migdia de la nau, de la qual no es podia preveure l'existència, doncs restava del tot amagada per la capa de calç.

Els elements arquitectònics fins ara descoberts permeten comparar la nau de l'església dels Metges amb altres monuments del país alçats al segle XI. Es pot ben dir, doncs, que s'està recuperant una església romànica primitiva, d'un interès molt gran des del punt de vista artístic, emplaçada en un meravellós paratge de Les Gavarres.

L'aplec dels Metges -la diada dels Sants Cosme i Damià, el 27 de Setembre, és l'endemà de Sant Cebrià- havia estat anomenat "l'aplec de la Conòrdia". És molt suggestiva la tradició que recollí el folklorista Joan Amades en el seu "Costumari Català", que creiem val la pena de transcriure:

"La tradició conta que el rei va estar malalt i vingué a guarir-se a les nostres terres; veié ballar la sardana i tant li agradà que tingué la intenció de convertir-la en ball de cort. Com que hom no es posava d'acord sobre quin estil era millor per a ballar-la, si l'Empordanès o el Selvatà, s'acordà celebrar l' "Aplec de la Conòrdia" la diada dels Sants Metges a Sant Cebrià, lloc partioner entre ambdues comarques, per a dilucidar-ho. Hi acudí gent de l'Empordà i de la Selva amb una cobla de cada comarça. Com que el primer any no es posaren d'acord entre quin era el millor estil, l'aplec restà pendent per l'any següent. La Sardana no fou mai ball palatí, en canvi l'aplec dels Metges tingué una llarga continuïtat."

Cal esperar que l'aplec d'enguany representi, també, la definitiva recuperació d'una festa que havia estat tan popular entre nosaltres, Selvatans i Empordanesos.

MINISTERIO DE AGRICULTURA
DELEGACIÓN PROVINCIAL
DE
GERONA

Sr. Presidente de la Asociación de
Vecinos de

CASSA DE LA SELVA
*****

Me complace en acusar recibo de su escrito en el que manifiestan su preocupación por la falta de medios de que se dispone para hacer frente a situaciones de emergencia en sus respectivas poblaciones, poniendo como ejemplo el gran número de incendios forestales que han venido devastando nuestros bosques.

Es un motivo de satisfacción constatar que hay Entidades particulares que, no solamente comparten nuestra grave preocupación por este problema, sino que ofrecen su colaboración para la organización de sistemas para prevenir y combatir estas situaciones a nivel de los municipios.

Por parte de esta Delegación del Ministerio de Agricultura a través de la Jefatura Provincial de ICJNA, se ha puesto el máximo empeño en la organización del servicio de extinción de incendios forestales, movilizándolo todo el material y destinando, con preferencia absoluta, a todo el personal forestal de que se disponía a esta tarea; también se ha interesado del Ministerio la aportación del material que se consideraba necesario, así como celebrado reuniones para estudiar la adopción de medidas que permitieran la coordinación de todos los Organismos implicados en el tema. A pesar de ello y de la abnegada y eficaz labor de los servicios de todas las Entidades y Organismos que han intervenido, así como de particulares, lamentablemente no se ha podido evitar que se hayan quemado extensas superficies forestales de nuestra provincia.

Es de destacar, a este respecto, la aprobación, por parte de la Excm. Diputación Provincial en sesión extraordinaria del pasado día 16 de agosto, de la propuesta de la Comisión de Prevención y Extinción de Incendios en orden a la prevención y extinción de los incendios tanto forestales como urbanos.

Esperamos que en breve plazo se pueda contar con más medios materiales y personales, que permitan una eficaz organización, tanto a nivel municipal y provincial, como en el conjunto de Catalunya, para hacer frente a situaciones de emergencia.

Dios le guarde
EL DELEGADO PROVINCIAL

EP! COMPTE

Pocs dies després de que l'Associació denunciés amb un "EP! COMPTE AMB ELS LLIBRES" gran part de la premsa, diària i setmanal del país, es feia ressò de la nostra denúncia i preocupació referent a la venda de llibres de text, ampliant com és natural la seva informació amb quantitats, circumstàncies i... descomptes, però sense aclarir que existeix un Decret del "Ministerio de Educación y Ciencia" que la mateixa Delegació ignora i que per conducte extra-oficial vàrem aconseguir:

"Decreto 20-7-74 N.º 2531/74 MINISTERIO DE EDUCACION Y CIENCIA

Art. 6 - 2º párrafo: "Los libros de material didáctico adoptado, no podrán ser sustituidos por otros durante un período mínimo de 4 años, salvo en casos excepcionales, por razones plenamente justificadas y que serán resueltas expresamente por el Ministerio de Educación y Ciencia."

Art. 8: "Las infracciones concernientes a la autorización de libros y material didáctico, o lo dispuesto en el párrafo 2º del Art. 6, del presente decreto, serán sancionadas por el Ministerio de Educación y Ciencia, con multa de 100.000 a 250.000 ptas."

Sembla que el decret del Ministeri és ben clar, i que quedi clar també que posterior a aquest no n'ha sortit cap més que el derogui, o sigui que seguint la normal i tradicional costum que els espanyols hem heretat de "feta la llei, feta la trampa", les parts interessades que semblen ser moltes i diverses, ignorant descaradament aquí va destinat el "producte", especulant i mercadejant amb l'educació, la cultura i amb l'economia de les famílies.

Aquest país ha patit sempre un mal molt greu que es la falta d'informació, fent sols rumors, però les persones responsables no expliquen res. La manca d'informació sol portar

a falses interpretacions i a crítiques moltes vegades injustificades. Estem convençuts de que tan els col·legis privats com els públics tenen els seus problemes econòmics per a poder mantenir unes activitats educatives i culturals que l'Estat no cobreix. Qui és el pare que no vol una educació eficaç i completa per a el seu fill? Però aquest pare que no regateja esforços ni sacrificis a l'hora de comprar els llibres hauria de saber, se li tindria d'aclarir, per qué va destinat un possible descompte sobre un material que ell paga. Informació, aquesta és la feina, aquesta és la feina, que creiem és obligada a fer per les Associacions de Pares.

Estem passant uns moments realment difícils arreu del país, estem mancats de places escolars i per el contrari, molts mestres no tenen plaça, l'Estat no inverteix el suficient en matèria educativa, la Generalitat possada expresament en evidència, no pot decidir ni resoldre res; les economies familiars van minvant sense aconseguir cap benefici ni ningú que els orienti; els moltes vegades marginats professors, desorientats per la gran diversitat de textos i per l'idioma a escollir. Conseqüència de tot això..., solament queda una gran víctima —a part dels pares que han de pagar i fer bona cara—, els estudiants.

Tenim tot un any per endavant, per a intentar resoldre i donar claretat a un assumpte que pertany a tots; no esperem el mes de juny a començar-ne a parlar, es ara mateix quan els problemes són a sobre la taula que tenim d'estudiar-los i intentar resoldre per a aconseguir una ensenyança més plena, més unificada, orientant a els pares i als alumnes a saber tenir cura dels llibres i d'un material escolar per qué l'any vinent no es tingui de canviar.

"Conserva els llibres, l'any proper serviran a un germà, a un amic".

Aquí la Societat de Caçadors S. Esteve

La caza merece, para los que la practicamos, todo nuestro respeto como deporte y nuestra consideración por las satisfacciones que nos proporciona. Pero, algunas veces, también es para nosotros motivo de preocupación. Nada hay que sea fácil. En este caso las dificultades nacen por la actuación de la Sociedad vecina de Cassà de la Selva y que nosotros reprobamos.

Desde los inicios de ambos cotos, se han ido sucediendo los intentos de anexionar terrenos que no les pertenecen por no poseer los oportunos permisos.

Últimamente, en la zona de Sant Andreu Salou, han vivido, durante unos días, la tensión producida por diversos incidentes, que, aunque solucionados sin consecuencias territoriales prácticas, sí con otras nada desdeñables a nivel humano, que no creo sirvan precisamente como motivo de propaganda para Cassà.

Ya con anterioridad a este incidente, tuvieron que arrancar unas tablillas de señalización que sin permiso alguno mandaron clavar por la parte de Can Gelabert. Teóricamente, parecía que este tropiezo podría servir a modo de lección, pero nos equivocamos. A algunos les cuesta aprender.

Me pregunto: ¿qué hubiera pasado en caso de levantar acta notarial por el mal uso de la señalización oficial?

Puede que sea necesario meditar que el trabajo de un cazador es cazar, pero con nobleza, como los animales con los que nos enfrentamos. ¡Estamos a su altura!

Es para mí causa de pesar ver cómo las relaciones entre las gentes de estas poblaciones vecinas se enturbian. Puede ocurrir que, como en años ya pasados y olvidados, nazcan algunas tristes rivalidades entre pueblos, en lugar de la amistad, la camaradería y la colaboración que, a todas luces, siempre reportará más beneficios para ambos.

ENTRETENIMIENTOS

CRUCIGRAMA: AL RESOLVERLO HAY QUE COLOCAR LOS 13 CUADROS NEGROS QUE CONTIENE. SOLUCIONES A ESTA DIRECCION: EL BROLLADOR - PASATIEMPOS. CALDAS DE MALAVELLA. (Hasta el 15/11/79).

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
										1
										2
										3
										4
										5
										6
										7
										8
										9
										10

Horizontales: 1. Dícese del método en que se procede analíticamente.-2. Persona que vive en solitario haciendo penitencia.-3. Parte del intestino delgado entre el duodeno y el ileón. Pecado capital.-4. Distrito de la provincia de Asángaro del dep. de Puno (Perú). Indios de la Tierra del Fuego.-5. Sexta consonante. Preposición. Labre.-6. Parte jugosa y redonda de la raíz de algunas plantas. Caja de caudales.-7. Símbolo químico del americio. Dais algo por cierto y seguro.-8. Pasemos la vista por un escrito. Nitrógeno. Abreviatura de punto cardinal.-9. Arrogantes.-10. Negación. Voz de arriero. Tiene peso.

Verticales: 1. Pliegue del pantalón. Bala de menor calibre que la del fusil.-2. Poseído del demonio.-3. Falda. Cincuenta. Campeón.-4. Llenábamos un espacio.-5. Tela resistente para toldos o para velas de barcos. Moneda griega de plata.-6. Especie de bisonte europeo. Símbolo de la proposición universal afirmativa. Se atreva.-7. Infusión sedante. Valle pirenaico. Símbolo químico del neptunio.-8. Dícese de una exposición o espectáculo que no está fijo en una ciudad.-9. Palo largo y delgado. Ciento uno. Existe.-10. Plantigradas. Adquiere cordura.

J E R O G L I F I C O

¿Qué hay en esa caja?

P R O B L E M A

Durante el otoño van cayendo hojas a un estanque. El primer día cae 1 hoja, el segundo 2, el tercero 4, el cuarto 8, y así sucesivamente. En 100 días el estanque está totalmente cubierto de hojas. Si el primer día caen 2 hojas en lugar de 1, ¿cuántos días tardará el estanque en quedar cubierto?

Puntuación:

- Crucigrama: 15 puntos.
- Jeroglífico: 10 puntos.
- Problema: 10 puntos.

RESTAURANTE

Can Geli

Carretera N2 km. 709
Tel. 47 02 75
CALDAS DE MALAVELLA

TALLER DE FUSTERIA

Josep Suru Vila

C/. Verneda, s/n
Tel. 46 10 66

CASSA DE LA SELVA

Perruqueria

Dolors

c/. Santa Maria, 24
Caldes de Malavella

DOMINGO

CONSTRUCTOR DE OBRAS

**VENTA DE PARCELAS
Y CHALETS**

Teléfono 470262
Ctra. de Llagostera, 30 Caldas de Malavella

Genís Sarrà Casals

TALLER MECÀNIC I DE REPARACIÓ

Ctra. Llagostera, s/n.

CALDES DE MALAVELLA -Girona-

ELECTRODOMÈSTICS

T.V. RADIOLA Color

**Carme
Burch**

FERRETERIA

Plaça dels Polls, 9
CALDAS DE MALAVELLA